

Curierul Misionar

„Cât de frumoase sunt picioarele celor ce binevestesc pace, celor ce binevestesc cele bune“. Rom. 10, 15.

Anul III.

București.

No. 1.

DELA CONFERINȚA GENERALĂ.

Tu, care înveți pe altul, pe tine însuși nu te înveți?

Predică ținută de W. A. Spicer la 18 Maiu 1922.

Doresc, să studiam în dimineața aceasla câteva texte, pe care le-am putea numi texte pentru lucrătorii Evangheliei. Sunt multe texte de felul acesta, cari ni se adresează nouă lucrătorilor. Voiu ceți însă numai câteva din ele, însoțite și de extrase din Spiritul Profeteiei, cari să aducă inimilor noastre, învățăturile necesare nouă, ca vestitori ai Sfintei Evanghelii.

Mai întâi, Ebrei 5, 3: „După cum aduce pentru popor, așa și pentru sine să aducă jertfe pentru păcate“. Ebrei 7, 27: „Să aducă jertfe mai întâiu pentru păcatele sale, apoi pentru ale poporului“. Eu cred, că aceste cuvinte ni se adresează nouă vestitorilor Evangheliei. Noi, cari aducem altora lucrurile dumnezeiești, cari învățăm pe oameni calea mântuirii și liberării de păcate — noi avem exact aceleași trebuințe sufletești ca și cei cărora le predicăm, căci noi suntem la fel ca fiecare din ceilalți, deși stăm pe amvon, ca să vestim solia. Tocmai pentru aceea, porunca lui Dumnezeu către noi este: întâi să îngrijim de a dobândi iertarea și curățirea păcatelor noastre, și apoi de acelea ale poporului. Căci cum am putea duce altora solia iertării și a biruirii păcatelor, dacă noi nu am ajuns să cunoaștem prin noi înșine, ce însemnează a avea păcatele iertate și a stăpâni asupra lor?

Cetesc din „Mărturii“, vol. 4, pag. 159: „In curte, aproape de ușa templului, eră un spălător de aramă, în care preoții își spălau mâinile și picioarele înainte de intrarea în templu, ca să îndepărteze dela dânsii orice necurățenie. Toți cei cari serveau în Sanctuar, erau îndatorați de Dumnezeu, să facă pregătiri speciale înainte de a intra în locul, unde se arătă mărtirea lui Dumnezeu“.

Fraților, deși templul nostru, sanctuarul cel adevărat este sus în ceruri, mulțumim lui Dumnezeu, că, între noi și locul unde servim, există un spălător, există un izvor, în care noi predicatorii Evangheliei să ne spălăm și să fim curați. (Amin!) Să ne hotărîm deci, în fața lui Dumnezeu, ca niciodată să nu luăm poziție înaintea păcătoșilor, spre a le vesti solia iertării și pregătirea de judecăle, iar noi înșine să mai suferim păcate neierlate în propria noastră inimă, sau să ducem o vieață necurăță, în nestăpânire dela păcate. În privința aceasta trebuie să ne temem de Dumnezeu. Dumnezeu azi nu mai lovește pe oameni, ca în zilele din vechime. Pe atunci, când doi preoți au adus foc străin înaintea Domnului, Dumnezeu i-a lovit și ei au murit. Dea Domnul și în inimile noastre temerea de El, și să ne ajute, ca să fim curați într'adevăr

toți cei cari purtăm uneltele Domnului (Amin!)

Un alt text pentru vestitorii Evangheliei îl găsim în Cântarea Cântărilor 1, 6: „Ei m'au pus pe mine păzitor peste vii; dar eu via mea n'am păzit-o“. Textul acesta este unul din cele mai triste. Să fii rânduit păzitor peste vii, să ajuși pe alții a se scăpa și a se păstra curați de păcate, să păzești și să cultivi vilele altora, iar propria vie a inimii tale să o lași neîngrijită și nepăzită, plină de patimi și răutăți ale cărnii: — desigur că acesta e lucrul cel mai trist! Noi suntem păzitorii viei, chemați de Dumnezeu să mergem în via Sa și să lucrăm pentru El. Dumnezeu să ne ferească pe toți, ca nu cumva la urmă vreunul din noi să zică despre sine: „M'au pus păzitor peste vii; dar eu propria mea vie nu am păzit-o“.

Și, fraților, inimile noastre ne dau foarte mult de lucru. Noi, vestitorii Evangheliei, predicatori sau lucrători, avem din fire inimi tot atât de pline de răutate, ca și ceilalți frați și surori. Numai Domnul Hristos ne poate mântui. Să ne hotărîm, deci, prin harul Lui, să lăsăm Domnului deplină mână liberă să lucreze El mântuirea noastră. Să ne ferească Dumnezeu, de a ajunge să fim niște predicatori de meserie!

Un mântuit vestind altora calea mântuirii.

Mie nu-mi place niciodată, să mă socotesc predicator, atunci când predic. Imi place, din contră, să-mi închipui că sunt un păcătos găsit și mântuit de Domnul prin harul Său, care acum am fericita ocazie, să vestesc și eu altor păcătoși calea mântuirii.

Un alt text: Iov 4, 3—5. „Iată, tu ai învățat pe mulți și ai întărit multe mâini slabe. Cuvintele tale au sprijinit pe cel care eră să cadă, și tu ai întărit genuchii cei slăbiți“. Și câtă bucurie este și pentru

noi, să mergem printre oameni și să le vorbim cuvinte de îmbărbătare! Ne pare foarte bine, când întărim genuchii slabi, și însuflăm curaj celor cari se clatină.

„Dar acum, când a venit asupra ta, tu te slăbești? Și, pentru că te-a atins pe tine, tu te mânii?“ Iubiți frați predicatori! Este foarte ușor să dai sfat altora! Este foarte ușor să spui fraților și surorilor, cum să se poarte în momente de ispite și de supărare! Dar altfel stau lucrurile, când ispita și supărarea te-au lovit chiar pe D-ta, nu este așa? Dar textul acesta zice: Iubiți frate Predicator, ia D-ta însuși sfatul pe care, în împrejurări la fel, îl dai fraților și surorilor.

Se întâmplă să mergem, de exemplu, în vreo Comunitate, și acolo careva a vorbit de rău pe vreun frate sau pe vreo soră, iar de aci lucrurile au degenerat în cine știe ce neînțelegere și supărare, mulți simțindu-se poate jigniți și scandalizați. Atunci noi obișnuim să zicem: „O, frate sau soră, nu le lua toate așa în de rău! Nu te scandaliză de un așa de mic lucru! Privește spre Domnul, și nu lua seama, ce zice unul și altul!“ Alte ori poate însoțim cuvintele noastre și de oarecari muștrări, și zicem celor jigniți: „Ești D-ta un bun creștin, când faci caz și te superi din cauza unor asemenea nimicuri?“ Și aceasta o facem, pentru că este foarte ușor să dai sfat altuia, să muștri pe alții. Dar, iată, cineva ne-a vorbit de rău pe noi, iar noi ne supărăm și cădem în mare ispită, — pentru că de data aceasta este în joc însăși persoana noastră.

Doctoria amară face bine.

Dar ia și D-ta aceeași doctorie, iubite frate vestitor al Evangheliei! Doctoria aceasta este tot atât de bună pentru D-ta, ca și pentru alții, iar noi avem nevoie, în cazuri la fel, de exact aceeași doctorie. Une-

ori doctoria este amară la gust. În Africa, negrii nu cred că o doctorie ar folosi la ceva, dacă nu este amară. Dacă ea, însă, este amară de tot, atunci ei zic: „Aceasta, da, este o doctorie lare, și va face bine“. Da, fraților; cu cât este mai amară doctoria, ce trebuie să luăm în timp de ispită și supărare, cu atât ajutorul, ce vom primi printr-ansa, va fi mai puternic. Și, Dumnezeu să ne ajute, să luăm și noi aceeași doctorie!

Este foarte ușor a purta cercările și greutățile altora. Este foarte ușor, să rămâi calm, blând și amabil, când alții sunt loviți de ispită. Dar stă în firea omenească, să se neliniștească, să se supere și să se mânia, când omul este el însuși lovit de ispită. Să ne hotărîm, deci, noi predicatorii, prin harul lui Dumnezeu, ca, în timp de ispită, să ne purtăm la fel, cum am cere să se poarte oricare din frații și surorile noastre. Să rămânem calmi și liniștiți, și să avem grije ca propriile noastre păcate să fie mărturisite și iertate. Nu trebuie să pierdem timpul cu discuții; și, prin harul lui Dumnezeu, din cercare și ispită va ieși atunci nu supărare și ceartă, ci biruință și întărirea inimii noastre pentru luptele din viitor. Noi predicatorii avem nevoie de textul acesta ca și toți ceilalți. Dumnezeu să ne ajute, să-l punem în practică, ori de câte ori s'ar prezenta cazul!

Cetesc un cuvânt din Spiritul Profetic: „Cea mai înaltă dovadă despre noblețea de caracter a unui creștin este controlul de sine, stăpânirea de sine. Acela, care, în fața nedreptății sau a cruzimii, care l-ar lovi, nu păstrează un spirit calm și încrezător, lipsește pe Dumnezeu de ocazia, de a forma și da pe față în om caracterul dumnezeesc, desăvârșit. Blândețea inimii este puterea, care dă biruință urmașilor lui Hristos; ea este dovada legăturii ce există între ei și locașurile de sus“. Noi însă, să nu lipsim pe

Dumnezeu de bucuria, și de dreptul Său, de a lucra în noi cu putere, spre a obține în noi păstrarea unui spirit calm și plăcut, chiar în mijlocul celor mai grele ispite.

Aceasta nu este dovadă de har dumnezeesc, dacă un om rămâne calm, liniștit și plăcut, atunci când toate sunt și merg pe placul lui. Dar când vin ispitele și când ni se pare că suntem copleșiți din toate părțile atunci este timpul, când Dumnezeu vrea în deosebi să folosească ocazia, să arate, că harul dumnezeesc are putere, să ajute pe om în ispită. Dar dacă noi ne neliniștim și ne aprindem, și dacă intrăm în fel de fel de discuții și schimburi de cuvinte: atunci lipsim pe Dumnezeu de ocazia și de dreptul Său, de a dovedi puterea Sa în vieța noastră.

Nu e nevoie de a ne neliniști.

Iubiți frați și surori! Nu există pe lume nici un lucru în stare să mai neliniștească pe om, atunci, când el știe, că păcatele sale sunt iertate. Cine este omul acesta, și ce poziție ocupă el în lume sau în lucrarea Domnului, este tot una. Principalul lucru este, ca fiecare să știe, că păcatele sale îi sunt iertate, și că a restabilit o legătură strânsă între inima sa și Dumnezeu. Aceasta este învățătura, pe care noi o predicăm fraților și surorilor în adunare. Dar și noi lucrătorii și predicatorii din Conferințe, din Uniuni, sau dela Conferința Generală să urmăm exact aceeași învățătură. Poate însă veți zice: „Da, dar fratele cutare mi-a făcut un rău“. La aceasta eu răspund: Dacă un frate mi-a făcut vreun rău, atunci chestiunea aceasta într'un anumit înțeles nu mă privește pe mine, ci pe cel vinovat. Cel mult, ce pot face, este să sar în ajutorul celui ce a greșit astfel. Vă voiu celi în privința aceasta un cuvânt adresat de către Spiritul Profe-

iei unui frate, care fusese nedreptat de către frații săi. Iată, ce i s'a spus spre încurajare: „Brațul cel veșnic al lui Dumnezeu cuprinde pe acel suflet, care se îndreaptă spre Domnul după ajutor, oricât de slab ar fi sufletul acela.

Dacă frații mi-au făcut mie vreun rău, aceasta va fi spre răul lor. Dar sufletul, care trăește pentru Dumnezeu, și nu se lasă influențat nici de criticile unora, nici de aplauzele și laudele altora, acela va locui pe veci cu Domnul. Cetelea de aur a lui Dumnezeu își va deschide porțile ei de mărgăritar, ca să primească în ea pe cel care a învățat pe pământ, să se sprijine pe înțelepciunea și conducerea lui Dumnezeu, și așteaptă dela Dumnezeu putere, curaj și speranță în mijlocul pierderilor și suferințelor”. „Mărturii”, vol. 4, pag. 328.

Nu este deajuns, ca un om să fie purtat prin toate cercările și ispitele? Fraților, să depunem, deci, armele, să sfărâmăm orice legături și apăsări ale sufletului, și să mergem liberi în numele Domnului Hristos; căci fiecă suflet, care se întoarce spre Isus, trebuie să se știe sigur în mâinile Celui, care nu dă greș niciodată. Noi nu trebuie să ne descurajăm din cauza celor ce am înlămpină, din cauza simfimințelor, pe cari frații le-ar avea pentru noi, cu noi sau contra noastră. În cer există har suficient pentru fiecare, așa ca să nu fie nevoie, ca cineva să lupte el însuș pentru sine. Există har destul în cer, ca să apere pe fiecare, să nu resimtă prea greu mahnirea, ci să păstreze mereu iubire pentru fiecare om. Iar noi predicatorii, noi membrii Conferinței Generale sau Conducători de organizații avem toți nevoie, să dobândim acest har dela Domnul. De-alfel, noi nu trebuie niciodată să amestecăm propria noastră persoană sau fericirea noastră proprie cu prosperitatea lucrării lui Dumnezeu. Nu interesează, ce va avea

loc cu mine; Dumnezeu în tot cazul va ducă la triumf lucrarea Sa. Lucrarea este a lui Dumnezeu. Eu nu trebuie să permit, ca vreun lucru din cele hotărâte sau făcute de frați să producă vreo agitație în sufletul meu, sau să mă facă să cred, că Dumnezeu ar fi părăsit conducerea lucrării. Lucrarea lui Dumnezeu va merge continuu tot înainte.

Noi trebuie să căutăm pretutindeni și totdeauna, să ajutăm pe oameni a lăsa la o parte toate interesele proprii egoiste, a birui orice pornire a cărnii și a-și îndreptă privirile asupra Domnului, ca să-l urmărim Lui în totul.

Un alt text pentru vestitorii Evangheliei îl găsim în Ioan 17, 21: „Ca ei toți să fie una; după cum Tu, Tată, ești în Mine, și eu în Tine, ca și ei să fie una în Noi: ca lumea să creadă, că Tu M'ai trimis”. Tatăl a trimis pe Isus, să mântuească pe oameni; Domnul este acum în ceruri, mijlocind pentru mântuirea oamenilor, pentru cari suferi. Dar, marea mulțime a popoarelor lumii nu cunoaște nici până astăzi lucrul acesta. Ei nu știu, că Tatăl a trimis pe Fiul Său, Domnul Hristos, din ceruri pentru noi oamenii. Oamenii nu știu, că din cer ne este pusă la dispoziție putere, care să lucreze transformarea vieții noastre. Dar, Domnul Hristos zice, că, atunci când copiii Săi vor fi una într'ânsul și se vor iubi unul pe altul, atunci lumea va vedea o putere, pe care o vor recunoaște ca venită de sus, din ceruri. Căci acesta nu este spiritul lumii, ca oamenii să fie uniți în iubire. Cunoșc un bărbat, care a primit credința Evangheliei, pentru că a văzut pe doi bătrâni agricultori adventiști de ziua șaptea, îmbrățișându-se și sărutându-se unul pe altul la o conferință, pe când acela trecea prin apropiere. „Cum!” a zis el, „Iată” lucru curicis! — doi oameni cari se iubesc unul pe al-

tul! Aceasta l-a făcut să cerceze cauza acestei iubiri; și de atunci a fost și el câștigat de iubirea Domnului și este până astăzi un Adventist de Ziua Șaptea.

Răspândirea cunoștinței de Hristos depinde de noi.

Isus dorește, ca lumea întreagă să cunoască și să creadă, că Tatăl a trimis pe Fiul. El dorește, ca păcătoșii să știe, că există ajutor și scăpare pentru ei. Dar, Domnul spune, că depinde de noi, ca să aducem lumii dovada, că Tatăl a trimis pe Fiul. Aceasta înseamnă, că depinde de noi, să ne iubim unul pe altul și să fim uniți în Hristos, după cum Fiul este una cu Tatăl. Cât de măhnit trebuie să fie Domnul, când vede, că noi dăm greș și nu împlinim această dorință a Sa!

Îmi amintesc, cât de măhnită eră o mamă, pentru că cei doi fii ai ei se certaseră și se înstrăinaseră unul de altul. Ea îi iubea pe amândoi. Ea nu se muncea cu gândul, ca să știe, care din ei doi este cel vinovat în această ceartă. Ea doriă numai, și aceasta eră toată grija ei, ca fiii să trăească în unire. Și fiii chiar, amândoi iubeau pe mama lor. Unul din ei, dorind să-i aducă o mângâiere, a prezentat mamei într-o zi niște daruri de mult preț, ca să-i arate cât de mult o iubește el. Ea însă a isbucnit îndată în lacrimi și a zis: „Fiul meu! Nu doresc dela tine să-mi dai nimic. Ceeace doresc eu, este, să iubești pe fratele tău și să trăești în pace și unire cu dânsul!”

Tot așa și Domnul Hristos în ceruri, cred, că nu ia seama la cine știe ce mari servicii, sau lucruri mari pe care noi le-am putea face pentru Dânsul (Căci, de fapt, noi nici nu putem face cine știe ce lucruri mari pentru Domnul); dar, El dorește îndeosebi, să vadă, că frații se iubesc unul pe altul, ca

astfel, zice Domnul: „Lumea să cunoască, că Tu Tată m'ai trimis”. Și, fraților, cel mai mare lucru, pe care noi îl putem face pentru Domnul, este, ca, prin iubirea și unirea dintre noi, să dăm lumii această mărturie, că Tatăl a trimis pe Fiul.

Un alt text, pentru lucrătorii Evangheliei, îl găsim în Efeseni 4, 1—3: „Deci vă îndemn eu, legatul în Domnul, să umblați după cum se cuvine chemării, cu care a-ți fost chemați, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții în iubire, silindu-vă să păstrați unitatea Spiritului în legătura păcii”.

Noi trebuie să ne îngăduim și să ne suferim unul pe altul.

Textul ne învață, că noi trebuie să ne îngăduim unul pe altul. Dar notați, că acest îndemn a fost dat întâi unei biserici din Noul Testament, din zilele imediat după Rusalii. Eu îmi închipui, că noi ne facem o idee greșită despre stările de lucruri din biserica dela Rusalii. Vom fi crezut poate, că pe atunci totul mergea în biserică cât nu se poate mai bine, și anume foarte ușor, ca dela sine, fără ispite, fără neînțelegeri, fără greutăți. Dar faptele nu s'au petrecut așa. Biserica din timpul Rusaliilor a fost, care a cunoscut murmure în mijlocul ei din cauze neînțelegerilor între greci și evrei. Petru chiar, care a ținut predica din ziua de Rusalii, așa apostol și profet cum eră, a săvârșit fapte, pentru care Pavel a trebuit să-l mustre, „căci merită a fi mustrat.” În timpul Rusaliilor doi apostoli, Pavel și Barnaba, au avut între dânsii o aprinsă discuție.

Fraților, Rusaliile nu însemnează, că, printr-o mare revărsare a Spiritului Sfânt, biruința ar fi fost câștigată odată pentru totdeauna. Rusaliile înseamnă numai dobândi-

rea puterii, prin care să ieșim mereu biruitori; dar noi nu trebuie să așteptăm o experiență, care să ne facă biruința ușoară, fără luptă și fără eforturi din partea noastră; căci îndemnul către biserica din Noul Testament este, ca ea să se silească a păstra unitatea Spiritului în legătura păcii. Va să zică, este nevoie de silință, de eforturi din partea fiecărui. Starea ideală nu se realizează, deci, fără eforturi. Cel de atunci chiar, din timpul Rusalilor, puneau toată inima, își dădeau toată silința să realizeze starea ideală; și, prin harul lui Dumnezeu, ei o realizau.

Și noi astăzi trebuie să depunem silințe și să lucrăm toți împreună. Noi suntem asemenea bărbaților, cari alcătuiesc echipa de vâslași a unei bărci, să zicem de exemplu, că ar fi vorba de opt inși. Aceștia trebuie să vâslească cu lopețile toți deodată și în aceeași direcție. Când comanda a fost dată, ar fi cu totul nefolositor, ca unul din vâslași să răspundă, că ar trebui dat cu lopata din partea cealaltă și că comanda nu a fost bună. Înțelegeți, deci, fraților, că principalul este, ca toți să vâslească deodată și numai în direcția comandată. Dacă fiecare ar vâsli în alt timp și spre altă direcție, după mîntea lui, atunci lopețile s'ar izbi una de alta, mișcările unora ar anihila pe ale celorlalți, și barca ar rămâne pe loc. Vâslirea unită a tuturor în aceeași direcție ar aduce însă înafarea bărcii, și încă cu mult mai mică muncă din partea vâslașilor.

Noi nu putem avea fiecare propria lui cale. Lucrul acesta eu l-am descoperit încă de mult. Noi toți avem plăcere să susținem propriile noastre vederi și propriile noastre căi, servindu-ne la aceasta de multe argumente; dar, eu cred mai bine, — și într'o anumită măsură chiar am învățat să fac aceasta, — că atunci, când nu pot câștiga pe frați pentru vederile mele și pentru ca-

lea propusă de mine, să mă hotărâsc eu a urmă calea propusă de dânsii. Și adeseori am fost foarte surprins, văzând, cât de bune erau căile și vederile celorlalți frați. Și dumneavoastră vă veți convinge la fel, chiar dacă la început țineați numai la vederile și căile proprii.

De multe ori cel mai greu lucru, pe care l-ar putea face omul, este, să se supună, să cedeze și să asculte și de alții. Cu cât un om este mai tare, cu atât îi e mai greu să facă aceasta. Un om slab poate să facă aceasta mai ușor. Cel tare însă, are o mare luptă cu el însuși, ca să cedeze; dar când a cedat, atunci a făcut lucrul cel mai mare pe care îl putea face.

Cităm aici un bun sfat dat de Spiritul Profetic, cu privire la asemenea experiențe: „Dumneavoastră nu aveți multă experiență în privința aceasta de a vă lăsa conduși de sfatul altora“. — „Mărturii“, vol. IV, pag. 235. Noi toți dorim să fim lucrători cu multă experiență, nu este așa? Ei bine, iați aici ce fel trebuie să vedim această multă experiență; și eu cred, că noi predicatorii și toți cei din serviciul Conferințelor, Uniunilor și Conferinței Generale trebuie să ne grăbim să îmbogățim în direcția aceasta cât mai mult experiențele noastre.

Și noi trebuie să păstrăm unitatea Spiritului, chiar când ne deosebim la vederi. Având în vedere felul nostru de a fi, eu cred, că lucrarea pe care ar trebui s'o facem, îndeosebi cu noi înșine, este, de-a ajunge la o deosebită blândețe, amabilitate și iubire între noi, chiar atunci, când ne deosebim în vederi. Acum 35 de ani și mai bine, eram în Londră împreună cu fratele Haskel. Și cu acea ocazie m'am dus în parlamentul Britanic, să văd desbaterile. Gladstone era șeful liberalilor, iar Balfour șeful conservatorilor. Ei s'au aprins într'o lungă desbatere, discând fie-

care părerile celui alt și contrazi- cându-le cu atâta forță, încât ai fi crezut, că oamenii aceștia nu-și vor mai da bună ziua niciodată. Ai fi crezut, că întâlnindu-se acum a- fară din parlament, ei ar fi trebuit să isbucnească într'o mare ceartă; totuș, toată lumea știa, că ei erau cei mai buni prieteni. La ieșirea din parlament ei erau văzuți la braț pe stradă. Atunci eu mi-am zis: „Dacă doi bătrâni bărbați de Stat britanici, păstrează atâta respect și politeță unul față de altul, atunci noi creștinii ar trebui să fim cu atât mai mult în stare, a face la fel.“

Fraților, aceasta este o dovadă despre o inimă largă, nu este așa? Totuș, ispita este mare, ca cineva ușor să se aprindă din cauza di- ferențelor de părerii și să permită ca sentimente neplăcute să ia loc în inima sa cu privire la părerile său învățăturile altora și cu privire la persoana lor. Să ne rugăm lui Dumnezeu, ca El să ne dea o inimă largă și un caracter demn, ca să respectăm pe fiecare frate și să iubim pe fiecare frate, ale cărui părerii ar fi diferite de ale noastre; și prin harul Domnului, să ne silim a rămâne totdeauna a- mabili, plăcuți, dulci în expresiu- nile noastre, așa, ca, atunci când un frate ne-ar fi făcut o neplă- cere, să fim noi cei dintâi, care s'ajutăm la împăcare.

Abraham Lincoln.

Lincoln avea îndeosebi o inimă largă — bunul bătrân Lincoln. În zilele furtunoase din timpul rășbo- iului a avut loc multe frământări în propriul său cabinet. Câțiva mem- bri din cabinetul său erau foarte criticanți. Și erau mulți alții pe a- tunci totdeauna ocupați cu fel de fel de turburări, și erau mulți cari veneau apoi și spuneau lui Lincoln, ce a zis despre dânsul cutare și cutare. Lucru curios, nu este așa?

Eu nu-mi amintesc să fi făcut așa ceva în viața mea, pentru că m'ași simți foarte neliniștit, când ași ști că am produs turburări sufletești prin purtarea de vorbe de ici colo. Nu-mi aduc aminte, să fi făcut vreodată așa ceva, — nu pentru că eu ași fi un om bun, căci nu sunt, — dar nu-mi aduc aminte, să fi mers eu la vreun frate și să-i fi spus, că cineva l-a vorbit de rău. Nu am făcut niciodată în viața mea fapta aceasta; și eu, de altfel, sunt în alte lucruri mai mare păcătos de- cât orișicare. Dar și dumneavoas- tră știți bine, de câte ori în Comuni- tăți și în întreaga lucrare se produc turburări mari între frați, pentru că se găsesc de cei cari poartă vorba de rău.

Odată, Stanton, ministru de Stat în cabinetul lui Lincoln, a spus cuiva, că Lincoln este un nebun; iar a- cela s'a și grăbit, să spună lui Lin- coln, că Stanton a zis despre dâ- nsul, că este nebun. Lincoln a as- cultat liniștit, apoi a răspuns: „A zis într'adevăr domnul Stanton, că eu sunt nebun?“ Acela a afirmat: „Da, domnule Președinte, și încă a repetat că ești nebun.“ Lincoln răspunse: „Dacă domnul Stanton, a zis, că eu sunt nebun, atunci trebuie să fiu nebun, pentru că dom- nul Stanton, are aproape în tot- deauna dreptate, și el este omul care de obicei spune drept, ceea ce crede. Eu mă voi duce să vor- besc cu dânsul despre chestiunea aceasta.“ Și iată că acel, care ve- nise la Lincoln să dea peste un om mare, a găsit o inimă prea mare, prea caldă și prea serioasă, ca să se lase influențat în rău de vorbirile rele ale altora.

Cel mai mare lucru pe care noi îl putem face pe pământ, este, ca lumea să cunoască, că Tatăl a trim- es pe Fiul Său, Isus Hristos. Noi niciodată nu vom putea săvârși a- ceasta însă, decât când ne vom iubi unul cu altul și vom trăi în deplină unire și frăție. Dumnezeu

să ne ajute, să realizăm această stare de lucruri între noi așa, cum a realizat-o și apostolii și primii creștini !¹⁾)

După „General Conference Bulletin”,
traducere de Ștefan Demetrescu.

ZILNICA STUDIERE a lecțiilor pentru Școala de Sabat.

Departamentul Școlii de Sabat a lucrat, la rândul său, un plan pentru zilnica studiere a lecțiilor din Școala de Sabat. În toate părțile unde s'a introdus acest plan s'a remarcat cu o foarte bogată binecuvântare.

Desigur, este cam greu să se prelungească cu lămuriri asupra faptului, și să se dovedească despre trebuința sau importanța acesteia. Știm, că cei mai mulți dintre membri noștri, nu urmează un alt plan sistematic de studierea Bibliei, afară numai de studiul lecțiilor din Școala de Sabat. Dacă nu se consumă zilnic din această hrană spirituală, sufletul va suferi de foame, la fel cum corpul suferă, când nu i se dă hrana fizică, trebuincioasă, și care servește la existența corpului.

Mulți probabil sunt dispuși să gândească, cum că nu s'ar putea realiza, sau că ei sunt foarte ocupați pentru a mai găsi timp să îndeplinească zilnic câteva cessuri în acest scop.

În Vechiul Testament găsim oameni ai lui Dumnezeu, cum ei zilnic

aduceau câte un sacrificiu Domnului și când Hristos veni în lume, învăță pe ucenicii Lui, că ei trebuie să se roage astfel: „Pâinea cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”. Mulți sunt ispitiți să creadă, că aceasta s'ar raportă numai la hrana fizică, dar depe gura Mântuitorului luăm o altă învățătură în care El zice: „Omul nu trăește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt, care iese din gura lui Dumnezeu”. Nu este aceasta de o mare importanță pentru noi? Căci nu mai cei cari răsfoesc zilnic Sfânta Scriptură, cari sunt întemeiași și bazași pe adevărurile din Biblie, nu mai acei vor putea să treacă primejdiile zilelor din urmă, ale merelui eveniment și ultimului conflict dintre lumină și întunec. Studiul temeinic al Sfintei Scripturi conține astfel multe lucruri cu privire la mântuirea noastră și pentru viața veșnică. Nouă nu ne este aceasta de o mare însemnătate?

Studiul lecțiilor pentru Școala de Sabat se poate să se facă foarte bine în legătură cu devoțiunea familială; și exersarea unui asemenea studiu oferă cel mai mare avantaj pentru fiecare membru din familie. Zilnica studiere a lecțiilor, — procedându-se pe această cale, — va avea un efect binecuvântător, și elevii vor fi introduși mai profund în marile adevăruri biblice.

De unde provine, că adeseori la întrebările din repetiția generală nu se dă interesul ce ar trebui să se dea? În acest caz este de imputat faptul, că elevii n'au studiat lecțiunea zilnic, poate chiar numai Vineri seara sau alte ori numai în Sabat dimineața. În acest fel este imposibil pentru elevii Școlii de Sabat, să înțeleagă lecțiunea, trecându-le prin corp și sânge, adică ca să se poată temeinic înțelege. Când însă fiecare și-ar propune ca țintă, să studieze zilnic câte o parte din lecțiune, atunci s'ar putea foarte ușor să se răspundă la întrebările puse, de cei în drept, în așa

1) Deși cuvintele fratelui Spicer se adresează în prima linie Predicatorilor și Lucrătorilor, ca vestitori ai Evangheliei, ca ei să meargă cu bunul exemplu înainte; totuși îndemnul este frumos de aci pot folosi tuturor membrilor noștri, pentru că ei toți sunt vestitori ai Evangheliei în lumea aceasta.

fel, încât să punem în practică cele învățate în Școala de Sabat.

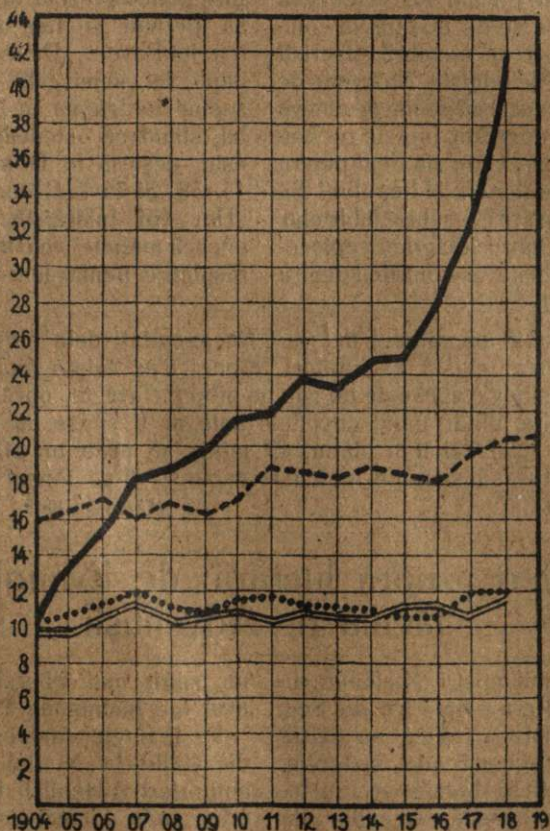
Studiul marelui adevăr mântuitor al Sfințelor Scripturi, n'ar trebui să fie numai lucru superficial; și pentru ca să fie înțeles cu adevărat, trebuie să studiem sârguitor și cu rugăciune.

Este lucru știut, că într'o pregătire bună stă rezultatul oricărui lucru executat. Așa și noi, prin studiul zilnic al lecțiilor pentru Școala de Sabat, putem să ajungem progresând dela o cunoștință la alta în Cuvântul dumnezeesc.

O. Fasnacht.

Tablou grafic al darurilor misionare date de diferite confesiuni din America.

De curând a apărut în Edita-tura Interchurch din New-York o lucrare în două volume, intitulată „Fașa lumii“ (World Survey). Al

- Adventiști de Z. Ș.
- Biserica Presbiteriană din Statele Unite.
- Biserica episcopală, metodistă.
- Confesiunea Baptistă de Nord.

Câmpurile sunt arătate, dela stânga spre dreapta cu situațiunea lor din 1904-1918. Sumele pe marginea din stânga înseamnă dolari. Exemplu: Un A. Z. Ș. a dat în anul 1914-1915 în mediu 25 dolari, iar în 1918 darul său s'a urcat la 42 dolari.

doilea volum ne dă câteva rapoarte statistice ale darurilor misionare date de diferite Comunități din America. Toate celelalte ni se arată în tabloul grafic reprodus precum și explicarea cifrelor depe margini.

Este știut, în general — și nu în defavoarea lor, că Adventiștii de Ziua-Șaptea, nu sunt atât de bogați, cum sunt membri bisericii Metodiste. Numărul membrilor comunităților lor cuprinde în cea mai mare parte membri din clasa de mijloc. Starea lor parțială și veniturile celorlalte biserici se pot vedea în tabloul grafic de mai sus. Deaceea vom ca în cele de mai jos să comparăm starea cu membrii bisericii episcopale Metodiste. Nu avem de gând prin aceasta să jicnim pe cineva ci vrem să dovedim faptele pe o adevărată bază. Cum stă deci pentru noi adevăratul mers al lucrului? Să aruncăm o privire asupra tabloului.

Dacă membrii bisericii episcopale Metodiste ar contribui pentru

acoperirea cheltuelilor lor generale, atât de mult, cum dau A. Z. Ș. fiecare, atunci ei ar trebui să aibă 163.175.261 dolari, în loc de 40.070.301 dolari, cât s'au strâns în cursul unui an. Astfel prin aceasta nu s'ar acoperi numai cheltuelile lor, ci și ar rămâne încă în plus 116.100.960 dolari pentru întreprinderea altor scopuri“.

Desigur, trebuie să recunoaștem prin această binecuvântările dumnezeiești, văzute de noi prin aceste sume și să mărturisim cu bucurie: „Până aci ne-a ajutat Domnul“. Însă pentru prezent și viitor trebuie să perinde în fața noastră cuvintele lui Pavel: „Deaceea, frații mei iubiți, fiți nemișcați, neclintii, prișosind totdeauna în lucrul Domnului, știind că osteneala voastră nu este deșartă în Domnul“. 1 Cor. 15, 58. Și în 2 Cron. 15, 7 cetim: „Dar voi întăriți-vă, și să nu slăbească mâinile voastre? Căci este răsplătire pentru lucrul vostru“.

Nu vorbiți pe nimeni de rău! Nu ascultați dela nimeni vorbe de rău! Dacă n'ar există ascultători, atunci n'ar exista nici vorbitori de rău. Dacă cineva vorbește de rău pe altul în fața ta, oprește-l! Refuză de a-l ascultă, chiar când cuvintele sale ar fi spuse cu tonul cel mai blând și în felul cel mai plăcut. El poate să arate un atașament prefăcut, și totuși să semene insinuări ascunse și să înnegrească caracterul în dos“.

„Mărturii“ de E. G. White.

Aprecieri asupra lucrării de Evanghelizare făcută de Adventiști.

Când primii noștri Misionari au pătruns în Peru—America de Sud, în această țară catolică nu există libertatea religioasă nici în teorie, nici în practică. Indată ce au început, să vorbească oamenilor din Evanghelie, ei au și fost arestați, închiși și expulzați pe contul statului Chile, căruia ei aparțineau. Cei cari în acelaș timp au ajuns până la Lima au dus-o mai bine, căci în această capitală, datorită influenței civilizației străine, domniă

un spirit mai liberal. Aceasta a avut loc înainte de 1900.

Pe la finele anului 1904 au mers din Chile în Nordul Perului doi colportori Adventiști. Intrând într'un oraș, unde tocmai eră un bâlcu mare în ziua aceia, ei au vândut multe Biblii, cu toate împotririile preoșilor catolici. Plecând de acolo într'un oraș mai la Sud, au vândut și acolo multe Biblii. Doi preoți catolici le-au eșil și acolo înainte și li-au interzis de a mai vinde,

căci, ziceau, că Biblia este carte oprilă pentru popor. Cei doi colportori au vândut însă mai de parte.

În acea seară a avut loc un ușor cutremur de pământ. Preoții au pus de s'au tras clopotele și, adunând pe locuitori le-au spus că Dumnezeu îi pedepsește cu acel cutremur, pentru că au cumpărat Biblii. Din cauza aceasta o parte din oameni au adus Bibliile de grabă și ele au fost arse de către preoți. Cei doi colportori ar fi sfârșit-o din cauza mulțimei astfel atâțate; dar curând s'a produs desbinare în mulțime, căci jumătate din oameni au luat partea colportorilor. Astfel ei au mai putut sta acolo câteva zile, în care timp și cei cari arseseră cărțile, au venit și au cumpărat altele.

Astfel lucrarea de Evanghelizare în Peru a fost începută prin colportori în condiții foarte grele. Cu ajutorul lui Dumnezeu, care face oamenilor bine cu sila și le aduce mântuirea în dar, fără voia lor, — lucrarea Evangheliei a făcut mare progres în Peru de atunci, iar astăzi numai între Pieile Roșii de pe lângă lacul Titikaka, numărul Adventiștilor este de peste 4000, cu perspective de o repede înmulțire.

Deși persecutați altădată din cauza intoleranței Bisericii Calolice, Adventiștii au ajuns mai târziu să fie bine cunoscuți, dar lucrarea lor să fie considerată ca foarte salutară. Un senator Peruvian a declarat de curând în Parlament despre lucrarea Adventiștilor următoarele:

„Mi-a fost dat să văd cu ochii minunea uimitoare și neînțeleasă săvârșită întru înălțarea și civilizarea Indienilor din Peru, adică a Pieilor Roșii. În timpul de față există în populația din jurul lacului Titikaka 50 de școli frecventate de câteva mii de Indieni — Indieni cari nu mai beau spirtoase, nu mai

fumează tutun și nu se mai înlocuiesc cu foi de cacao. Ei știu acum să cetească și să scrie, iar parte din ei vorbesc și englezește. Ei își cunosc acum datorii cetățenești și le îndeplinesc conștiințios. Ei nu mai fură, nu mai distrug avutul altuia, nu mai pradă și nu maiucid și nu mai fac victimele de altădată.

„Aș dori ca să întreb, Domnilor Senatori, prin ce legi, prin ce comisiuni și prin ce fel de jandarmi s'a săvârșit minunea aceasta? Prin ce forțe s'au cucerit atâtea suflete pentru civilizație și pentru umanitate? — Minunea aceasta, această uimitoare cucerire s'a săvârșit Domnilor, prin forța iubirii și devotamentului unor Misionari ai Evangheliei.

„Dacă numai în zece ani, cu atâtea împotriviri din partea oficialității, fără altă autoritate decât dreptatea patriarhală, fără altă putere decât a iubirii creștine și fără altă doctrină a Adevărului Evangheliei, mai bine de 4000 de Indieni au fost cucerii pentru civilizație, atunci trebuie să declarăm, și să recunoaștem, că problema civilizației este rezolvată și ușor de realizat“.

Dacă s'ar studii și lucrarea Adventiștilor din România, din același punct de vedere, s'ar recunoaște că influența ei culturală în poporul românesc a fost tot atât de înălțătoare. Cum poporul românesc este cu mult superior Pieilor Roșii, deși suferă de același analfabetism, lucrarea Adventiștilor în poporul românesc ar da rezultate și mai strălucite, dacă nu ar avea de luptat cu împotrivirea dârjă din partea Bisericii oficiale. Sperăm totuși, că va veni timpul, când și în România ca și în Peru catolic să se proclame deplina libertate de vestirea Evangheliei, spre a se folosi și aici acest minunat mijloc de civilizare și de înălțare sufletească.

Ștefan Demetrescu.

Din câmpurile noastre misionare.

„El mă va susține în puterea mea“.

Domnul nostru Isus în predica Sa de pe munte, se referi la zilnicele binecuvântări din vieață, precum la ploaie și lumina soarelui ca să ne dovedească prin aceasta, că El cu atât mai mult se îngrijește pentru întrefinerea vieții noastre veșnice. În Cartea naturii cetim, cum Dumnezeu se îngrijește de crini și pasările cerului, și cum omul fiind mai mare ca aceste creaturi, cu atât mai mult se va îngriji Dumnezeu de el. Da, El cunoaște toate amănunțimile vieții noastre, perii capului nostru sunt toți numărați. Așa ne dovedește următoarea scrisoare a fr. Jesaya Fue expediată la 4 Iunie a. c. din Maunza, fratelui Pöngig în Victoria-Niansa, în care scrie, cum Dumnezeu a dăruit puterea credinței acelor membri, cari din 1916 până acum au stat statornici în adevăr, fără să aibă misionari :

... „Ne bucurăm, să cetim în scrisoarea voastră, că, deși sunteți în persoană, în Europa, spiritul vostru totuș este între noi. Chiar și noi deși suntem aci în Africa, dar gândurile noastre și spiritul nostru sunt la voi. Ne aminfim în fiecare zi de dragostea voastră. Dorul nostru e mare și niciodată nu va încelă.

Ce ar putea să contribuiească, pentru a liniși acest dor? Ziua și noaptea inimile noastre sunt la voi. Dar lucrul ce se schimbă se adeverește în Rom. 8, 28. Toate să se întâmple după voința lui Dumnezeu. Ps. 115, 3. Este Dumnezeu care îmbină astfel și noi mulțumim. Lui pentru toate ce El ne dăruiește. Căci și în rugăciunile noastre, noi

mărturisim lui Dumnezeu, ca să nu se întâmple după voia noastră, ci după voia Sa. Lui fie mărire pentru toate, câte face pentru noi. El a făcut toate cu înțelepciune și pământul este plin de bunătățile Sale. Mai mulțumim lui Dumnezeu încă, că v'a ajutat în toate primejdiile, ce eu însuș am văzut. Ne-am bucurat, că ați ajuns cu bine în Europa. Am dori foarte mult să auzim despre voi, și dacă vouă v'ar fi posibil, să veniți iarăș pela noi. — Eu lucrez în toate zilele în lucrarea Domnului, care lucrare progresează bine și care este binecuvântată de Dumnezeu. Nu e niciunul încă botezat, dar aceasta nu face nici o greutate, fiindcă Domnul Isus i-a și botezat cu Spiritul Său. Domnul Isus, nu-i va lăsa să meargă la pieire. — Noi ne aflăm foarte bine, aci în Usucania. Fiecare învățător se află la lucrul său, și stă neclintit în postul său, fără nici o îndoeală. Fiecare ramură a lucrării merge vertiginos și cu mari puteri înainte. — Dumnezeu m'a încurajat foarte, căci Misionarul Munzip (străpuns în războiu la Massai) fu o bună sămânță de grâu, care a fost de mult timp pus în pământ și acum aduce fructe. Ps. 126, 5. 6. Acest cuvânt al lui Dumnezeu se adeverește acum complet.

Eu mă bucur foarte mult la lucrul meu. Nici nu fac multe planuri în lucrarea mea, ci eu îi propun numai o țintă. Mai mult ca 40-50 suflete vor să urmeze pe Domnul Isus. Toți elevii mei te salută. Salut pe toți frații în Domnul. Te salută al tău

Jesaya Fue“.

CRIZA VIITOARE.

Vremea de grea cumpănă ce va să vie.

(Testimonies, Vol. V, p. 449—454).

„Și s'a mîniat balaurul pe femeie și plecă să facă războiu cu cei rămași din sîmînța ei, cari păstrează poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus“. Vom vedea împlinindu-se aceste cuvinte în cel mai apropiat viitor, cînd bisericile protestante se vor uni cu lumea și cu puterea papală contra aceloră, cari în poruncile lui Dumnezeu. Acelaș spirit, cari în timpurile trecute a însufleșit pe partizanii papii, va rătăci și pe proetstanți, ca, în acelaș chip să pornească contra celor ce vor să rămîna credincioși. Biserica și Statul fac acum pregătiri pentru lupta viitoare. Protestanții lucrează după perdeaua formată din pretextul că vor să scoată în evidență dumineca, ca oarecînd catolicii. Prin întreaga țară¹⁾ papalitatea își înalță clădirile sale înalte și masive, pentru ca în temnițele lor să repete persecuțiunile de odinioară. Calea pentru începerea minunilor minciunii este în mare parte croită; prin ele Satan va rătăci, dacă se poate, chiar pe cei aleși.

Edictul contra poporului lui Dumnezeu se va asemîna foarte mult cu acela pe care l-a dat Ahasveros contra Iudeilor pe timpul Esterei. Edictul persan, se dăduse din cauza urii lui Haman contra lui Mardocheu. Nu că Mardocheu i-ar fi făcut vreun rău lui Haman, însă el refuzase să i se închine, aceeaș evazîndu-se numai lui Dumnezeu. Sentința regelui contra Iudeilor fusese cauzată de versiunile false și minciunile răspîndite pe

seama acestui popor ce uu se asemîna celorlalte. Satan făurise planul să slărpească pe cei cari mai aveau cunoștința adevăratului Dumnezeu. Însă loviturile lui au fost parate de o forță ce-i sta împotriva, și care plutește pururea printre fiii oamenilor. Ingeri puternici primiseră ordinul să apere pe poporul lui Dumnezeu, iar loviturile adversarului s'au întors asupra propriului său cap. Lumea protestantă de astăzi vede în mica ceată, ce ține Sabatul, un Mardocheu la poartă. Caracterul și purtarea lor, care exprimă respect față de legea lui Dumnezeu, este un continuu reproș pentru aceia, cari au lepădat temerea de Dumnezeu și cari calcă în picioare Sabatul Lui. Ei socotesc că acești indezirabili supărători (credincioșii) trebuie să fie înlăturați din cale, printr'un mijloc oarecare.

Acelaș spirit puternic, care în trecut făurii uneltiri contra credincioșilor, caută și acum să măture pămîntul de acela ce se tem de Dumnezeu și țin Legea Lui. Satan va stîrni ură contra micului mînunchiu de credincioși ce nu vor să adople obiceiurile și datinele generale. Oamenii cu poziție înaltă și cu vază se vor alipi celor fără demnitate, ca să asmuje contra poporului lui Dumnezeu. Bogăție, spirit și educație se vor uni ca să arunce batjocură asupra lor. Stăpînitorii setoși de persecuțiune, predicatori și fețe bisericești vor conspiră contra lor. Prin cuvînt și scris, prin amenințare, hulire, și batjocuri vor încercă să dea de răpă credința lor. Prin prefăcătorii și strigăte aprinse de mînie vor stîrni pasiunile poporului. Pentru

1) E vorba de Statele-Unite ale Americii.

ca să-și acopere goliciunea necredinței lor și pentru că nu pot să opună un „așa zice Scriptura” contra acelor ce apără Sabatul biblic, vor recurge la fapte violente. Pentru ca să se facă plăcuți și ca să-și câștige partizani, legiuitorii vor ascultă de cei cu legea duminicală obligatorie. Temătorii de Dumnezeu, însă, nu se pot învoi cu nici o rânduială, ce ar aduce vătămare unuia din cele zece porunci. Pe acest câmp de bătaie se va da ultima luptă mare între adevăr și rățacire; dar, asupra rezultatului nu suntem lăsați pradă îndoelii. Domnul va ocroti pe poporul Său și adevărul Său ca și în zilele lui Mardocheu.

Prin ordinele date spre a constrânge pe oameni să respecte înlocmirea papală, ce e în contradicție cu Legea lui Dumnezeu, națiunea americană se va lepăda cu totul de dreptate. Când protestantismul va întinde mâna, peste prăpastia ce-i despărță, pentru ca să dea mâna puterii romane, când va păși dincolo de abis pentru ca să meargă mână în mână cu spiritalismul, când sub influența acestei întreite alianțe America va înlătura orice principiu al legislațiunii sale de guvern protestant și republican și va lua măsuri pentru răspândirea rățacirilor și înșelăciunilor, atunci putem să știm, că timpul lucrării iscusite a lui Satan, și sfârșitul, sunt aproape.

Cum pentru apostoli apropierea armatei romane eră un semn al neapărării dărâmării a Ierusalimului, astfel și această decădere poate să fie un semn, că hotarele răbdării lui Dumnezeu au fost atinse și că măsura nedreptății poporului american este plină și că îngerul îndurării este gata să-și ia sborul pentru a nu se mai întoarce. Poporul lui Dumnezeu va fi așa fel frământat de turburare și neliniște încât scenele acestea se vor ase-

măna cu acelea pe cari profeții le numesc timpul strâmtorării lui Iacob. Strigățul credincioșilor persecutați se urcă spre cer. Și sângele lui Abel strigă din pământ, iar voci din mormintele martirilor, din adâncimea mărilor, din peșterile munților, din bolțile mănăstirilor strigă: „Până când stăpâne sfinte și adevărate, nu judeci și nu răsbuni sufletul nostru față de locuitorii pământului?”

Domnul își îndeplinește lucrarea Sa. Tot cerul este în mișcare. Judecătorul a tot pământul se va ridică pentru ca să-și apere autoritatea alinsă. Sigiliul mântuirii va fi pus asupra acelor cari țin poruncile lui Dumnezeu, cari onorează Legea Lui, și cari refuză să primească semnul fiării sau al chipului ei.

Dumnezeu a descoperit cele ce vor fi în zilele din urmă, pentru ca poporul Său să poată fi pregătit, și să stea tare în vârtejul contradicției și urii. Deși fiii Săi au fost avertizați de evenimentele ce vor avea loc, totuș ei nu trebuie să rămână în nepăsătoare așteptare a furtunei ce vine, și să se mângâie cu gândul, că Domnul va apăra pe credincioșii Săi în zilele strâmtorării. Noi trebuie să așteptăm pe Domnul nu cu nepăsare, ci muncind serios și cu credință nelclintită. Acum nu e timpul să ocupăm gândurile noastre cu lucrări de mică însemnătate. În timp ce oamenii dorm, Satan caută, ca așa fel să sucească lucrurile, încât poporul lui Dumnezeu să nu aibă parte nici de har nici de dreptate. Mișcarea duminicală își croiește acum drumul prin întunec. Conducătorii țin secret adevăratul scop, și mulți, cari iau parte la mișcare, nu văd încotro duce curentul. Marturisirile lor sunt blânde și în aparență creștine, dar vorbirea lor va da pe față mai târziu spiritul balaurului. Datoria noastră este să

facem tot ce ne stă în putință ca să înlăturăm primejdia ce ne amenință. Ar trebui să ne străduim ca să înlăturăm prejudecățile din mintea oamenilor și să ne arătăm lumii în adevărata lumină. Trebuie să le lămurim adevărata chestiune pentru care se produce lupta și să ridicăm în felul acesta cel mai elocvent protest contra măsurilor ce mărginesc libertatea conștiinței. Trebuie să cercetăm Scriptura și să fim în stare să dovedim de adevărată credința noastră. Profetul spune : „Nelegiuții vor nelegiui și nimenea din nelegiuți nu vor înțelege, ci înțelepții vor înțelege“.

Cel care prin Hristos pășește spre Dumnezeu, are o lucrare însemnată de făcut. Acum este timpul să apucăm brațul puterii noastre. Rugăciunea lui David ar trebui să fie rugăciunea predicatorilor și credincioșilor. „E timpul ca Domnul să facă aceasta ; ei au sfărâmat legea Ta“. „Plângă preoții, servii lui Iehova între portic și altar, și zică : Cruță Iehova poporul Tău, și nu da ocării moștenirea Ta“. Dumnezeu a intervenit totdeauna pentru poporul Său ferindu-i de nenorocire locmai când se aflau în mai mare primejdie ; atunci când se părea că nu mai e nici o scăpare. Atacurile oamenilor nelegiuți, ale vrăjmașilor Comunității Sale, sunt și ele supuse puterii și prevederii Sale. El poate înrâuri asupra inimii oamenilor de stat ; furia celor porniți, celor nemulțumiți, a vrăjmașilor lui Dumnezeu, ai adevărului și poporului poate fi abătută de El în altă direcție oricând ar dori, după cum pot fi abătute râurile de mâna omului. Rugăciunea mișcă brațul Celui Atotputernic. El, care menține stelele cerului în calea lor, al Cărui cuvânt stăpânește peste valurile marelui adânc ; El, veșnicul Creator, va lucra pentru poporul Său, dacă îl vor chema prin credință. El va ține puterile întunecului până când

toți aceia cari o primesc vor fi pregătiți pentru luptă.

„Mânia omului Te mărește“, zice psalmistul ; „încinge-te contra restului mâniei“. Dumnezeu vrea ca adevărul ce servește ca piatră de cercetare să fie pus pe primul plan ca obiect de studiu și cercetare, chiar dacă prin aceasta și-ar atrage disprețul altora. Suferințele oamenilor trebuie să fie liniștite. Fiecare diferend, fiecare prejudecată și calomnie o va folosi Dumnezeu ca mijloc de îndemnare, care să trezească spiritele, cari altfel ar adormi, și să le îndemne la cercetare.

Așa s'a petrecut mai înainte în istoria poporului lui Dumnezeu. Cei trei Ebrei fură aruncați în cuptorul cu foc pentru că refuzaseră să se închine chipului de aur, pe care-l ridicase Nebucodonosor. Dumnezeu însă ocroti pe servii Săi în mijlocul flacărilor și încercarea de constrângere la idolatrie, aduse cunoștința adevăratului Dumnezeu, înaintea prinților, mai marilor și puternicilor Babilonului, ce erau adunați acolo.

La fel s'a petrecut când s'a dat porunca, ca nimeni să nu ceară în rugăciune ceva decât numai regelui. Când Daniel, potrivit obișnuinței sale, înălță de trei ori pe zi rugăciunile sale spre Dumnezeul cerului, atenția principilor și demnitarilor fu atrasă asupra cazului său, și el avu prilejul să-și apere cauza și să arate pe adevăratul Dumnezeu. El putu să arate motivul pentru care singur Dumnezeu trebuia să primească mărire, și putu să arate datoria de a-l aduce mărire și închinare. Eliberarea lui Daniel din groapa leilor, eră un alt argument, că Ființa căreia el servea, eră adevăratul și viul Dumnezeu.

Tot așa și captivitatea lui Pavel aduse Evanghelia în fața regilor, principilor și domnitorilor, cari altfel n'ar fi primiți această lumină. Toate

sforțările de a împiedeca progresul adevărului, vor servi numai la mai marea lui răspândire. Cu cât va fi privit adevărul din mai multe puncte, cu atât se va vedeă mai mult valoarea lui. Rătăcirea cere prefăcătorie și tănuire a adevărului. Ea se îmbracă cu haină de înger; dar, fiecare descoperire a adevăratului ei caracter îi micșorează perspectiva de succes.

Poporul pe care l'a ales Dumnezeu, ca să fie păzitor al Legii Sale, nu trebuie să ascundă lumina. Adevărul trebuie făcut cunoscut în locurile întunecoase ale pământului, poporul trebuie să lupte spre a învinge piedicile. O lucrare mare trebuie să se facă. Ea este incredința acelora cari cunosc adevărul. În rugăciuni fierbinți ei trebuie să ceară ajutor dela Dumnezeu.

Iubirea lui Hristos trebuie să pătrundă în inima lor. Spiritul lui Hristos trebuie să fie revărsat asupra lor spre a fi pregătiți să stea înaintea judecării. Dacă se vor consacra lui Dumnezeu atunci străduința lor de a vesti adevărul va va fi însoțită de o putere dumnezească de convingere, iar lumina revărsată prin ei va află drum spre multe inimi. Nu trebuie să mai dormim în brațele fermecate ale lui Satan, ci adunându-ne toate puterile să ne folosim de orice prilej pe cari ni-l dă Cerul pentru a vesti adevărul. Ultima avertizare trebuie dată „multor popoare și națiuni și limbi și împărați”, iar nouă ne este dată făgăduința : „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumii”.

E. G. White.

„CURIERUL MISIONAR“

FOAIE BILUNARĂ

Redacția: Strada Labirint No. 116 București.

COMITETUL DE REDACȚIE :

P. P. PAULINI, ȘT. DEMETRESCU și A. WEGNER.

Abonamentul pe an	Lei 12.—
Prețul unui număr	„ 2.—
„ „ „ dublu	„ 4.—
Pe hârtie velină	„ 3.—

PENTRU AMERICA :

Abonamentul pe an	0,60 cents
Prețul unui număr	0,10 „